

Myšlení a (jeho) myšlené

Myšlení je druh aktivity, musí být tedy vykonáváno. Každý výkon vůbec směřuje po celou dobu k tomu, aby byl vykonán, dovykonán, uskutečněn, doveden až do konce. Zvláštností myšlenkových výkonů je však jejich ještě jiné zaměření, zacílenost ještě k něčemu dalšímu, odlišnému, zcela jiného druhu, totiž k něčemu, co není a nebude součástí výkonů samých. Máme tu tedy dvojí druh intence, dvojí intencionalitu. V jednom případě jde o směřování, které je zcela vlastní onomu výkonu, je jeho integrální složkou, aspektem, ale to druhé míří z rámce (z mezí, hranic) onoho výkonu jako celku „ven“, takže vlastní meze či hranice jakoby přesahuje, překračuje. Ale není to překročení jako součást onoho výkonu, neboť ten výkon má svůj vlastní konec jako svou mez. A právě zkoumání tohoto zvláštního přesahu nás přivede k podrobnějšímu a hlubšímu pochopení té druhé, zcela specifické intencionality, pro níž zatím nemáme vhodné pojmenování (užívaný termín „transcendence“ resp. „transcendování“ je sice možno odlišit třeba od pouhé „transgrese“, ale základní sloveso „scando“ je přesto stále ještě zavádějící).

(Písek, 100524-3.)